

Nicole Boyle Rødtnes

Elverskud

Skyggehævn

Alvilda

ELVERSKUD 3: SKYGGEHÆVN

Tekst © 2014 Nicole Boyle Rødtnes og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Marlene Diemar/Imperiet

Omslagsfoto: Aleshyn Andrei/Shutterstock

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Bogen er sat med Adobe Garamond hos Kat-Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771055979

www.nicoleboyleroedtnes.dk · www.alvilda.dk

Indhold

KAPITEL 1 ~ Den eneste måde ~ 13

KAPITEL 2 ~ En byttehandel ~ 21

KAPITEL 3 ~ Maltes minder ~ 32

KAPITEL 4 ~ Ny begyndelse ~ 39

KAPITEL 5 ~ Samtale ~ 50

KAPITEL 6 ~ Retsmøde ~ 54

KAPITEL 7 ~ Et valg ~ 60

KAPITEL 8 ~ Anderledes ~ 65

KAPITEL 9 ~ Åmanden advarer ~ 70

KAPITEL 10 ~ En ny åmand ~ 79

KAPITEL 11 ~ Gensyn ~ 85

KAPITEL 12 ~ Venlighed ~ 91

KAPITEL 13 ~ Den sidste dans ~ 99

- KAPITEL 14 ~ Ingen dans ~ III
- KAPITEL 15 ~ Forhekset ~ 119
- KAPITEL 16 ~ Risikabelt ~ 128
- KAPITEL 17 ~ Rosas valg ~ 140
- KAPITEL 18 ~ Kusine ~ 147
- KAPITEL 19 ~ Hemmeligheder ~ 158
- KAPITEL 20 ~ Rygter og sandheder ~ 164
- KAPITEL 21 ~ Bag tremmer ~ 174
- KAPITEL 22 ~ DNA-rester ~ 179
- KAPITEL 23 ~ En god beslutning ~ 196
- KAPITEL 24 ~ Aldrig ligeglad ~ 202
- KAPITEL 25 ~ En duel til døden ~ 209
- KAPITEL 26 ~ Fjerne minder ~ 219
- KAPITEL 27 ~ Falder for idioter ~ 223
- KAPITEL 28 ~ For meget ~ 231
- KAPITEL 29 ~ En brudt aftale ~ 238
- KAPITEL 30 ~ Tvivl ~ 247
- KAPITEL 31 ~ Den sidste duel ~ 254

*Den Havmand han ind ad Kirkedøren tren,
og alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.
Hans Haar det var som det pureste Guld,
hans Øjne de vare saa sorrigfuld.
“Og hør du, Agnete, hvad jeg siger dig:
og dine smaa Børn de længes efter dig.”
“Lad længes, lad længes, saa saare de vil,
slet aldrig saa kommer jeg mere dertil.”*

FOLKEVISEN

“AGNETE OG HAVMANDEN”

Kapitel 1:

Den eneste måde

Min ene søster er fanget af elverne, den anden af Åmanden, og nu hvor Rosa og jeg tager tilbage til Tørveby, er det første trin at befri Kirse. Vi er ikke kommet for at blive, men for at hente. Og når vi forlader byen igen, er det ikke kun Kirse, vi tager med, men også Malte.

Vi når skoven midt om natten, men selv i mørke kan jeg genkende den. Lydene, lugtene – uanset hvor langt vi rejser væk, vil det her altid føles som hjem.

Rosa sætter kurs mod lejrskolen, men jeg stopper ved åen.

“Vi er nødt til at sikre, at han ikke følger efter,” siger jeg.

Hun tøver et kort øjeblik, men nikker så.

Aske. Hans navn har lavet sprækker i mit indre. Drengen, jeg aldrig skulle have stolet på ... drengen, der forrådte os.

Jeg knæler ved åen. Duggen gennembløder mine bukser.

“Åmand?” kalder jeg og lader fingrene strejfe vandets overflade.

Et lyn flænger himlen over os og oplyser skoven og Rosas ansigt i et kort sekund, før mørket igen lægger sig omkring os.

“Åmand?” kalder jeg igen, mens tordenen kommer rullende ind over os og får mig til at tænke på et andet lyn. Et lyn, der kom om natten på min og mine søstres fødselsdag, da jeg lå på taget med Aske. Et lyn, der varslede død og startede en nedtælling, der har været i gang lige siden.

Rosa står ved min side. Hendes hånd hviler på maven. På den lille bule, hvori børnene langsomt vokser.

“Åmand ...?” kalder jeg igen og gyser ved tanken om, at dette vandmonster er den eneste ud over far, som vi kan stole på.

Gennem vandets krusninger ser jeg den hvide isse nærme sig. Ser det lange, grålige hår, der som tang bølger i vandet, da han bryder overfladen.

“Små ellepiger, jeg troede, I var rejst,” siger han. Men han ser ikke på mig, han stirrer bare på Rosa, som kan hans blege øjne se gennem kjolen og maveskindet ind til de tre børn.

“Vi har besluttet os for at blive,” siger jeg.

Han smiler.

“Det vil glæde jeres søster.”

“Pagten ...” siger jeg. “Pagten, vores far indgik. Du lovede, at ingen elvere måtte krydse åen. Gælder den stadig?”

Han nikker.

“På nær din ene undtagelse,” siger han. “Elledrengen kan krydse åen, som han vil.”

“Nej,” siger jeg. “Ingen undtagelser. De eneste elvere, der må krydse åen, er os.”

“Som du vil,” siger han og skal til at glide ned på bunden igen.

“Vent!” siger jeg. “Der er også en anden ting.”

Han stopper op. Lægger hovedet på skrå, som om han er overrasket over min bestemtthed.

“Vi vil have Kirse tilbage,” siger jeg.

Hans øjne gløder mørkt.

“Du husker dårligt, lille ellepige. Har du allerede glemt, hvad der skete, sidst du gik med sådanne tanker?”

Vandet stiger truende, nærmer sig mine fødder, og jeg har lyst til at træde baglæns og væk. Jeg har bestemt ikke glemt, da han trak mig under, men jeg bliver stående. Vil ikke lade mig skræmme.

“Vi vil ikke stjæle hende,” siger Rosa. “Men vi vil have hende tilbage. Så sig, hvad vi skal gøre for, at du giver hende til os.”

Åmanden tøver. Han ligner en, der tror, vi vil snyde ham. Og det var også min plan, men Rosas mente, at vi skulle spørge direkte. Det er mere sikkert, sagde hun. Og hun har nok ret.

Åmanden rømmer sig.

“En kone for en kone,” siger han. “Hvis en af jer vil tage hendes plads ...”

“Aldrig,” siger Rosa.

Jeg synker.

“Der må være andre muligheder,” siger jeg.

“Jeg har givet min pris,” siger Åmanden. “Hvis ikke I vil gå i bytte for hende, så find en, der vil.”

“Det er der da ingen, der vil,” hvisker jeg.

“Slet ikke?” siger han og ser med et på Rosa. “Heller ikke dem, du bærer i dit skød?”

Rosa lægger begge hænder beskyttende på maven.

“De er ikke til salg,” siger hun.

“Så er Kirse heller ikke.”

Vi står fanget i tavshed, mens himlen knitrer af lyn.

Hans blege skeletansigt holder Rosas blik fast, og jeg kan se iveren i ham ved tanken om en helt ny kone.

Jeg ved ikke, hvad jeg havde håbet på. De andre gange, vi har handlet, var det med småting som øreringe, men det her er en pris, vi aldrig ville kunne betale.

“I har hørt min pris,” siger Åmanden. “Og mærk jer mine ord: Hvis I prøver at tage hende uden min tilladelse, så drukner jeg jer begge.”

Han låser vores blikke fast.

“Det er forstået,” siger Rosa.

“Godt.” Han bliver stående halvt hævet over vandet og følger os med sit blik, mens vi går væk.

Da vi er kommet tilpas langt nok væk, og han ikke længere kan se os for træstammer, ser jeg på Rosa.

“Hvorhen nu?” spørger jeg.

Vi har ikke lagt en plan. Ikke andet end at vende hjem.

Hendes blik følger mit. Den ene retning vil tage os til lejrskolen, hvor vi har boet de sidste par uger. Den anden vej er mod huset, hvor vi voksede op, men som, efter fars hemmelighed blev afsløret, har været forbudt område.

Men nu er far her ikke længere ...

Mens tordenen bevæger sig væk fra os og over mod byen, kommer regnen snigende. Får alle bladene over os

til at knitre, mens dråberne langsomt trænger gennem trætoppene og ned til os.

“Jeg er egentlig ved at være træt af køjesenge,” siger Rosa.

Jeg smiler, og vi går mod huset. Mod gravhøjen, der tårner sig op bag det.

Jeg finder nøglen i lommen. Den har aldrig forladt mit nøglebundt, og mens jeg åbner døren, kan jeg mærke, hvor rigtigt det føles. Selv om alt andet er kaos, så er det rigtigt, at vi er her. Hjemme igen.

Huset er mørkt og stille. Fyldt med spøgelses af far og Azalea og en tid, der ikke længere er.

Rosa sætter sig tungt i sofaen.

“Jeg giver ikke børnene væk,” siger hun.

“Det ved jeg godt,” siger jeg.

“For det ville kræve, at jeg fødte dem,” fortsætter hun.

“Og det gør jeg ikke ...”

“Jeg ved det,” siger jeg. Det var hendes krav. Hendes betaling for at ville hjælpe med Kirse. Jeg skulle hjælpe hende med aborten. Sikre, at børnene aldrig blev født. “Men vi finder jo ikke nogen, der vil tage hendes plads ...”

“Nej ...” siger Rosa.

“Men vi giver heller ikke op,” siger jeg.

Rosa sukker.

“Hvad foreslår du så?” spørger hun.

“Alle ting kan dø,” siger jeg, og min stemme ryster.

“Også Åmanden.”

“Mord?” spørger hun.

Ordet runger mellem os. Brænder et mørke fast i os. For vi ved begge, at det ikke vil være vores første mord.

Mordet på Benjamin var en forfærdelig beslutning, der har hjemsøgt os begge, men den var nødvendig for at redde Rosa og mig. Nu er det Kirsens liv, der står på spil, og det vil jeg kæmpe lige så hårdt for.

“Det er den eneste måde,” siger jeg.

Beslutningen giver mig en sær ro i kroppen. Det er ikke første gang, jeg har tænkt det. For bare en uge siden ville jeg ikke have været klar, men nu ... efter at Aske forråbte os. Efter jeg forstod, at det var elverne, folk af vores eget blod, der forgiftede Azalea, så ved jeg, at vi ikke kan stole på andre end hinanden. Og selvom jeg ved, at mord er forfærdeligt, så ville jeg aldrig kunne tilgive mig selv, hvis ikke vi gør alt for at redde Kirse.

“Hvordan?” spørger Rosa.

“Jeg ved det ikke endnu,” siger jeg. “Men det finder vi ud af.”

Hun sukker.

“Skal jeg prøve at ringe til far?” spørger jeg lidt efter.

Rosa ryster på hovedet.

“Det var jo ham, der ...”

“Jeg ved det,” siger jeg. “Netop derfor er det kun retfærdigt, at han hjælper med at befri hende.”

“Måske,” siger Rosa. “Men ikke endnu.”

“Hvad mener du?”

“Ikke før vi har ordnet ...” Hendes stemme dør ud, men hendes hånd lander på maven.

“Okay,” siger jeg. “Hvis du er sikker på, at det er det, du vil ...” Min stemme knækker.

Hun møder ikke mit blik. Lader i stedet fingrene glide

hen over kjolen, mens hendes ansigt trækker sig sammen i ubehag. Så nikker hun.

“Det er det,” siger hun. “Jeg er sikker. Bestiller du tid for mig?”

Jeg ser ud af vinduet, hvor regnen tegner striber på ruden.

“Ja,” siger jeg. “Jeg ringer til lægen i morgen.”

Hun siger intet, men det er, som om mørket i hendes øjne vokser.

“Men der er andre muligheder ...” siger jeg.

“Birke,” hun sukker. “Du lovede ...”

“Ja, men jeg vil bare være sikker på, at du mener det, at det virkelig er det, du vil ...”

“Sikker?” Hun rejser sig med et sæt. “Tror du ikke, at det er rædsomt nok at have taget den her beslutning, uden du tvinger mig til at gentage den igen og igen?”

“Undskyld,” siger jeg.

“Lad os gå i seng,” siger Rosa.

Vi går op ad trappen til vores værelser. Rosa forsvinder ind på sit. Jeg står i mit, ser hen på tingene, der står præcis, som dengang vi boede her. Jeg går hen til bordet ved vinduet. Der ligger et par skaller fra fuglefrø. Jeg skraber dem sammen i hånden. Sommer. Min undulat. Jeg stillede hende hos Alexa, da vi troede, vi skulle rejse.

Jeg åbner vinduet og puster skallerne ud. Nu hvor vi er tilbage, er der mange ting, der skal samles op. Min undulat er kun en lille del af det.

Det banker på døren. Jeg åbner, og der står Rosa med dynen i hånden.

“Må jeg sove hos dig?”

Birke vågn op! Kirses kalden river mig ud af søvnen. Skubber drømmene om Malte, Aske og far væk.

Jeg sætter mig op med et sæt. Rosas åndedræt er en svag hvisken i natten.

Birke, vågn op, og skynd dig ned til åen.

Med et er det, som om der lægger sig et tyndt lag is om mine knogler. Jeg ved, hvad Kirse vil. Hvad der er sket.

Jeg lister ud af værelset. Ser tilbage på Rosa, der stadig sover, inden jeg skynder mig nedenunder og finder min jakke.

Jeg lukker den over natkjolen og maser fødderne ned i gummiskoene. Så løber jeg mod åen.

Græsset er stadig vådt af regnen og gennembløder mine sko.

Hele skoven sover, men da jeg nærmer mig åen, kan jeg høre plasken af vand og gispen efter luft.

Jeg sætter farten op. Nu kan jeg se åen. Se, hvordan Åmanden trækker ham ned.

Aske.